

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: J. Š., narozen dne
bytem
zastoupen advokátem Mgr. Borisem Achmedovem
sídlem Modrá 8, 155 00, Praha 5

proti
žalovanému: Krajský úřad Zlínského kraje
sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 2. 2016, č. j. KUŽL 5388/2016, sp. zn. KUSP 5388/2016/DOP/Ti,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 2. 2016, č. j. KUŽL 5388/2016, sp. zn. KUSP

5388/2016/DOP/Ti (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Zlín, odboru správních agend, ze dne 17. 12. 2015, č. j. MMZL 167039/2015, sp. zn. MMZL-10782/2014-LG-PŘ-OOSA-563/14 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 a podle § 125c odst. 1 písm. k) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterých se dopustil tím, že ve dnech 17. 3. 2015, v 19:35 hodin ve Zlíně, na křižovatce ulice Štefánikova a ulice Osvoboditelů, ve směru jízdy na obec Vizovice, jako řidič osobního motorového vozidla tovární značky, registrační značky, na křižovatce řízené světelnými signály, nezastavil na červený signál „Stůj!“ před vodorovnou dopravní značkou „Příčná čára souvislá“. Tímto porušil § 4 písm. c) ve spojení s § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu (dále též „první přestupek“).

Druhého přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 24. 3. 2015 v 19:05 hodin, ve Zlíně – Loukách, na silnici I. třídy č. 49, na třídě Tomáše Bati, na křižovatce s řízeným provozem, jako řidič výše specifikovaného vozidla, se v rozporu se zákonem otáčel a couval v křižovatce a při tomto manévru ohrozil bezpečnost a plynulost provozu na pozemní komunikaci předmětné křižovatky. Tímto svým jednáním porušil § 24 odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu (dále též „druhý přestupek“). Správní orgán mu za tato jednání uložil s odkazem na § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu ve spojení s § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v rozhodném znění (dále jen „přestupkový zákon“), jako sankci pokutu ve výši 4000 Kč. Vzhledem k tomu, že se žalobce dopustil přestupku podle skutkové podstaty § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu opakovaně v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců, správní orgán mu dle § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu uložil v souladu s § 11 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 14 odst. 1 přestupkového zákona sankci zákazu činnosti spočívající v řízení všech motorových vozidel po dobu 4 měsíců. Dále mu správní orgán uložil povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný předně stručně zrekapituloval skutkový stav věci a dosavadní průběh řízení, přičemž následně přistoupil k vypořádání odvolacích námitek. Co se týče námitek nařízení ústního jednání a jeho provedení bez přítomnosti obviněného, spolu s tvrzeným nerespektováním lékařských potvrzení předložených žalobcem, žalovaný uvedl, že žalobce upozornil, že u omluvy nelze automaticky očekávat, že opakované uplatnění téhož důvodu povede ke stejným účinkům – tedy k nařízení ústního jednání na jiný termín a že správní orgán není povinen tutéž omluvu znovu akceptovat. Žalobce si měl být vědom toho, že jeho omluva může být vyhodnocena jako nedůvodná a nemůže se domáhat „legitimního očekávání“ akceptace třetí omluvy. Tuto navíc doložil prvostupňovému správnímu orgánu až po provedení ústního jednání. Žalovaný k této námitce dále uvedl, že je zřejmé, že žalobce neměl v úmyslu se k jednání dostavit a že naopak své zdravotní indispozice používal ke způsobení průtahů v řízení, čímž se chtěl vyhnout odpovědnosti za spáchané přestupky. K odvolací námitce, že žalobce neměl dostatek času k doplnění odvolání, odvolací orgán uvedl, že je bezvýznamná, neboť se zabýval i námitkami, které byly doručeny po lhůtě.

K námitce, že důkazy, které byly podkladem pro vydání prvostupňového rozhodnutí, nejsou s to dokázat přestupkové jednání a k námitce ohledně neprovedení všech navržených důkazů, správní orgán uvedl následující. Při ústním jednání došlo k výsledku policistek přítomných při předmětných jednáních. Součástí byl také videozáznam a fotografie. Z uvedených důkazů je zcela evidentní a jednoznačné, že se žalobce obou jednání skutečně dopustil.

K přestupku spáchanému dne 17. 3. 2015 žalovaný konkrétně uvedl, že z pořízeného videozáznamu je zcela jasně seznatelné, že žalobce nejen že nezastavil či nezpomalil svou jízdu při signálu žlutým světlem, který zde musel před červeným světlem trvat minimálně 3 vteřiny, ale nezastavil ani na světelný signál se světlem v barvě červené. Žalobce měl dostatečnou možnost na žluté světlo zastavit ještě před křižovatkou, což neučinil. Tvzení obviněného o tom, že by nemohl bezpečně zastavit a směl tak pokračovat v jízdě, bylo dokazováním jednoznačně vyvráceno. Spojení výsledku svědků a videozáznamu správní orgán považoval za dostačující k prokázání protiprávních jednání přičítaných žalobci. Pokud žalobce tvrdil, že byl zastaven teprve 2 km od křižovatký a že tedy není jisté, že se nejednalo o jeho vozidlo, že on zřejmě nebyl řidičem a že není najisto postaveno, že jel ve vozidle sám, pak žalovaný uvedl, že žalovaný že v případě, že žalobce s tímto nesouhlasil, měl uvést jinou rozhodnou skutečnost k prokázání své neviný. Skutkový stav měl tak správní orgán za dostatečně prokázaný, a to bez důvodných pochyb o jeho průběhu. Žalovaný sám vyložil situaci zastavení vozidla žalobce po projetí křižovatký ulic Štefánikova a Osvoboditelů na červený signál „Stůj“ tak, že byl zastaven na zastávce MHD Slovenská cca 250 m od předmětné křižovatký, o čemž vypovídá fotografie žalobce z místa kontroly. K přestupku spáchanému dne 24. 3. 2015 odkázal na právní úpravu této skutkové podstaty a její sankční části a vyložil její význam a smysl ve vztahu k jízdě manévru, kterého se žalobce dopustil. Žalovaný uvedl, že je zcela lhostejné, zda se žalobce otáčel přímo v křižovatce, anebo 10 m za ní, protože takovou vzdálenost je stále možno považovat za těsnou blízkost. Kdyby tedy verze policistky Z. nebyla přesná v popisu jednání obviněného, pak i jím samotným prezentovaná verze příběhu naplňuje skutkovou podstatu přestupku. Žalovaný však nemá důvod policistce Z. nevěřit, její výpověď se shoduje s prvotní dokumentací a navíc popisuje událost dosti podrobně, přičemž popis odpovídá fotografii z místa činu.

Poslední námitka spočívala v nesprávném právním posouzení. Vzhledem k tomu, že ve správním trestání se uplatňují principy zakotvené v Evropské úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen jako „Úmluva“), spatřoval žalobce pochybení v tom, že jednání, ze kterých byl obviněn, se nemohou zdát nejpravděpodobnější verzi skutkového děje. Existuje-li pochybnost, pak musí být uplatněna zásada in dubio pro reo. Tato zásada dle žalobce ve správním řízení uplatněna nebyla. Dále námitka směřovala k pochybení v ukládání sankce za přestupky, zejm. pak k tomu, že délka trvání trestu je nepřiměřená. Žalovaný k těmto námitkám uvedl, že skutkový stav měl za prokázaný, což doplnil o fakt, že dle evidenční karty řidiče spáchal žalobce již 14 přestupků a je tedy zřejmé, že k dodržování pravidel silničního provozu přistupuje velmi velkoryse a že je jeho chování v tomto ohledu třeba korigovat. Sankci tak považuje za adekvátní k naplnění výchovné, preventivní i represivní funkce.

III. Žaloba

V žalobě žalobce předně namítal, že mu správním orgánem nebylo umožněno účastnit se na ústním jednání ve své věci. Jednání se konalo, přestože se z něj žalobce omluvil. Žalobce měl v průběhu léta a podzimu 2015 vážné zdravotní problémy, pro které byl dlouhodobě práce neschopný. Dále je zpochybňován čas, na který bylo jednání nařízeno. Mělo se konat ve 12:00 hod., s tím, že žalobce telefonicky informoval žalovaného, že neví, zda se bude moci dostavit a že vycházky má povolené od 11 do 17 hod. Žalobce tak tvrdí, že se v předmětném čase nemohl dostavit, protože z místa svého bydliště nemohl stihnout dorazit. Žalovaný se možností dopravy vůbec nezabýval. Prostřednictvím telefonického hovoru žalobce s osobou odpovědnou v jeho věci žalobce sdělil nejen, že neví, zda se dostaví, ale také to, že se z důvodu časové tísně nechá zastoupit zástupcem s procesní plnou mocí. Na základě toho žalobce očekával, že jednání bude odročeno. Prvostupňový správní orgán však jednání nařídil, aniž by ho byl žalobce nebo jeho zástupce přítomen. Byla tak porušena zásada legitimní očekávání. Žalobce ve výše popsanych jednáních shledává porušení práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), která zakládají nezákonnost vydaného rozhodnutí.

Dále žalobce shledal pochybení v postupu prvostupňového správního orgánu, který neprovedl žalobcem navržený důkaz výsledkem druhého ze zasahujících policistů. Tímto způsobem správní orgán porušil zásadu materiální pravdy. Z tohoto důvodu taktéž shledává rozhodnutí správního orgánu nejen nesprávným, ale též nezákonným.

Poslední žalobní námitka směřuje proti nesprávnému právnímu posouzení věci. Žalobce namítal, že správní orgán nedbal zásad, které ovládají správní trestání, zejm. zásady in dubio pro reo. Navíc že správní orgán pochybil při hodnocení skutkového děje, že svým jednáním nenaplnil znaky především druhého z uvedených přestupků. Stejně tak namítl, že nebylo prokázáno, zda se skutečně otáčel v křižovatce a zda vozidlo skutečně řídil on.

Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené i prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný předně uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí, neb má za to, že rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, a že i způsob vedení řízení byl zcela v mezích zákonných ustanovení a základních zásad správního řízení. Co se týče námitky projednání přestupků v nepřítomnosti žalobce, odkazuje se na své rozhodnutí a doplňuje, že žalobce otálel se svou omluvou 22 dní. Omluva nebyla včasná a žalobce také svým jednáním znemožnil, aby jej včas dostihla informace správního orgánu, že jeho omluva není akceptována, vzhledem k jeho způsobu přebírání pošty.

Co se námitky nemožnosti zvolení si obhájce týče, žalovaný uvedl, že ze záznamu telefonického hovoru plyne pouhá úvaha žalobce o možnosti zvolení si zástupce. Žalovaný se odvolává na jiná řízení vedená proti žalobci, v nichž byl uznán vinným ze spáchání přestupku. Měl si proto zástupce zvolit dříve, než při domáhání se toho, aby správní orgán odročil již třetí nařízené jednání. Dále žalovaný své postupy a závěry opírá o judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejm. rozsudek ze dne 10. 5. 2012, č. j. 3 As 16/2012 – 25.

V rámci vyjádření jsou také poskytnuty další fotografie k podpoře dostatečného zjištění skutkového stavu, ke kterému uvádí, že fotografie se shodují s výpověďmi policistek coby svědkyň. Žalovaný závěrem konstatoval, že skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností, přičemž navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

Ve správním spisu se nachází oznámení prvního přestupku. Z jeho obsahu je patrné, že v 19:35 hodin se ve Zlíně, na křižovatce ulice Štefánikova a ulice Osvoboditelů, ve směru jízdy na obec Vizovice, se žalobce jako řidič osobního motorového vozidla tovární značky Škoda Fabia, registrační značky 1SU 1859, na křižovatce řízené světelnými signály, nezastavil na červený signál „Stůj!“ před vodorovnou dopravní značkou „Příčná čára souvislá“, čímž se měl dopustit porušení § 4 písm. c) ve spojení s § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu.

Z oznámení, týkající se druhého přestupku, ze dne 24. 3. 2015 plyne, že se žalobce přestupku dopustil tím, že dne 24. 3. 2015 v 19:05 hodin, ve Zlíně – Loukách, na silnici I. třídy č. 49, na třídě Tomáše Bati, na křižovatce s řízeným provozem, jako řidič výše specifikovaného vozidla, couval a otáčel se v křižovatce a při tomto manévru ohrozil bezpečnost a plynulost provozu na pozemní komunikaci předmětné křižovatky, čímž se měl dopustit porušení § 24 odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu.

Spis pak obsahuje oznámení o zahájení řízení a předvolání žalobce k ústnímu jednání, jehož součástí měl být výslech svědků ze dne 4. 6. 2015. Ze dne 29. 6. 2015 je zde pak omluva z nařízeného jednání. Další předvolání je ze dne 29. 7. 2015, následuje opět omluva i s doložením rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti. Znovu byl žalobce předvolán dne 24. 8. 2015 na 23. 9. 2015 na 12:20 hodin. Jednání se tohoto dne konalo bez přítomnosti žalobce. Prokazování probíhalo výslechem svědkyň (policistek nstržm. M. Ž. a nstržm. I. Z.) a videozáznamem, resp. fotografiemi. Spis pak obsahuje úřední záznam o telefonátu žalobce ze dne 24. 9. 2015, ve kterém je uvedeno, že žalobce telefonoval dne 21. 9. 2015 a uvedl, že neví, zda se nařízeného jednání bude účastnit. Uvedl také, že je stále práce neschopný, avšak má povolené vycházky. Dále pak, že zvažuje možnost nechat se zastoupit zástupcem. Ze spisu plyne, že tento telefonát vnímal žalobce jako omluvu z jednání. Posléze dne 29. 9. 2015 omluvu dodal ještě písemně – prostřednictvím e-mailové komunikace i s následným doložením rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti. Ve svém sdělení Magistrát města Zlín uvádí, že se rozhodl omluvu neakceptovat, protože ústní jednání již proběhlo v žalobcově nepřítomnosti, a stanovil lhůtu pro doplnění případných důkazů. Na to žalobce reagoval odvoláním, stížností na postup a námitkou podjatosti. Nadřízeným úřední osoby však nebyla shledána podjatost a bylo v této věci vydáno usnesení.

Dne 17. 12. 2015 bylo Magistrátem města Zlín, odbor občansko-správních agend vydáno prvostupňové rozhodnutí o obou přestupcích. Za oba tyto přestupky mu byla uložena sankce pokuty ve výši 4000 Kč a v podobě zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel po dobu 4 měsíců.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád

správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili svůj výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.

Žaloba není důvodná.

Krajský soud předně uvádí, že v žalobě bylo sdruženo více námitek, kterými žalobce brojil proti nesprávnému procesnímu postupu správních orgánů ve vztahu k nařízení a konání ústního jednání v jeho nepřítomnosti, proti nedostatečnému zjištění skutkového stavu věci a proti jeho právní kvalifikaci. Z toho důvodu se bude krajský soud jednotlivými námitkami zabývat v pořadí, v jakém byly žalobcem uplatněny, přičemž zohlední jejich vzájemnou souvislost.

Pokud se jedná o první žalobcem uplatněnou námitku, že bylo postupem prvostupňového správního orgánu zasaženo do jeho procesních práv, neboť bylo ústní jednání a dokazování výsledkem zasahujících policistek konáno v jeho nepřítomnosti, přestože se z účasti na něm včas a řádně omluvil, považuje ji krajský soud za nedůvodnou. Předně je třeba v tomto ohledu vycházet z právní úpravy obsažené v dnes již neplatném ust. § 74 odst. 1 přestupkového zákona, který stanovil, že: *„O přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.“* Na základě gramatického výkladu citovaného ustanovení lze dospět k jednoznačnému závěru, že v době jeho platnosti a účinnosti muselo být ve věci projednání přestupku vždy nařízeno ústní jednání, které muselo být vyjma taxativně stanovených případů konáno za přítomnosti obviněného z přestupku či jeho právního zástupce, pakliže nebyla osobní účast obviněného vyžadována za účelem zjištění skutkového stavu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 As 345/2016 – 28; všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). V praxi tak musela být splněna jedna z alternativně stanovených podmínek, kdy se obviněný z přestupku buďto odmítl k ústnímu jednání dostavit, byť k němu byl řádně předvolán, nebo se nedostavil bez náležité omluvy či důležitého důvodu.

V projednávané věci je poté předmětem sporu, zda lze opakovanou omluvu žalobce z ústního jednání dne 23. 9. 2015, kterou měl telefonicky učinit dva dny před jeho konáním a následně ji ex post doložil kopií rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, považovat za náležitou ve smyslu výše citovaného ustanovení zákona. Pokud se jedná o výklad pojmů náležitá omluva, k této otázce se opakovaně vyjadřoval také Nejvyšší správní soud, a to například ve svém rozsudku ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013 – 23, kde judikoval, že náležitá omluva musí kumulativně splňovat následující požadavky: *„1) Obviněný se musí omluvit neodkladně, tedy ihned, jakmile mu to okolnosti dovolí. Z toho pohledu nebude náležitá např. omluva učiněná těsně před jednáním z důvodu, o němž obviněný*

věděl a mohl jej sdělit již dříve. 2) V omluvě musí být uveden důvod, který obviněnému účast na jednání znemožňuje. Tomuto požadavku nevyhoví např. omluva s vágním odvoláním se na vyřizování důležitých záležitostí. 3) Důvod omluvy musí být doložen, obviněný tedy musí své tvrzení v rámci objektivních možností prokázat.“ K tomu považuje krajský soud za nezbytné doplnit, že ve vztahu k hodnocení náležitosti omluvy je třeba současně zohledňovat individuální okolnosti každého případu, a to zejména s ohledem na skutečnost, že přestupkové řízení je ze zákona limitováno lhůtou k projednání a vydání rozhodnutí ve věci. Z toho důvodu je krajskému soudu z jeho rozhodovací činnosti známo, že ve správním řízení je institut omluvy z účasti na ústním jednání často zneužíván za účelem obstrukcí, resp. způsobení průtahů řízení, a to s cílem dosáhnout zániku odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 9. 7. 2015, č. j. 1 As 128/2015 – 48 a ze dne 15. 5. 2009, č. j. 7 As 28/2009 – 99).

Jak již bylo výše uvedeno, prvostupňový správní orgán nepovažoval omluvu žalobce za náležitou a jeho žádosti o nařízení nového ústního jednání ve věci nevyhověl. Svůj postup zdůvodnil tím, že v návaznosti na předchozí omluvy z účasti na ústním jednání dne 29. 6. 2015 a dne 19. 8. 2015, jej nařídil na den 23. 9. 2015. Žalobci bylo předvolání doručeno fiktivně dne 4. 9. 2015, přičemž v něm byl výslovně poučen o tom, že nelze automaticky předpokládat vyhovění případné další žádosti o přeložení termínu konání ústního jednání ze stejného důvodu, jaký byl v minulosti prvostupňovým správním orgánem akceptován. Žalobce následně prvostupňový správní orgán telefonicky kontaktoval až dne 21. 9. 2015, přičemž příslušné úřední osobě sdělil, že neví, zda se bude moci ústního jednání zúčastnit, neboť je stále v dočasné pracovní neschopnosti, přestože má stanovené vycházky a uvažuje o tom, že se nechá v řízení zastoupit zmocněncem. K zaslání písemné omluvy z ústního jednání pak došlo až poté, co se konalo v nepřítomnosti žalobce, a to dne 26. 9. 2015, resp. dne 29. 9. 2015, při současném doložení kopie rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti. Prvostupňový správní orgán poukázal na skutečnost, že se jednalo o opakovanou omluvu z jednání, která byla učiněna krátce před jeho konáním (písemně až ex post), přičemž nebyla dostatečně doložena, neboť dle obsahu rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti nebyl zdravotní stav žalobce vážný a v době konání ústního jednání měl od lékaře stanoveny vycházky. S tímto závěrem se dále ztotožnil také žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, když omluvu označil za opožděnou a nenáležitou, mající za cíl způsobit průtahy řízení a zánik odpovědnosti za přestupek.

Krajský soud se se závěrem správních orgánů ztotožňuje. Co se týče otázky včasnosti či bezodkladnosti omluvy, je třeba přisvědčit argumentaci žalovaného, že žalobce věděl nebo měl s ohledem na doručení předvolání vědět o termínu ústního jednání již ode dne 4. 9. 2015. Svoji telefonickou omluvu však učinil až dne 21. 9. 2015, tedy dva dny před jeho konáním. K jejímu písemnému potvrzení a doložení kopie rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti pak dokonce došlo až několik dní po konání ústního jednání. Krajský soud zajisté nepochybně, že mohou být dány specifické okolnosti případu, jako je typicky náhlý úraz, upoutání na lůžko apod., které zaslání omluvy či její doložení před konáním ústního jednání znemožní, aniž by byla omluva automaticky považována za opožděnou, jak se ostatně vyjádřil také Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 As 9/2009-66: „Z § 74 odst. 1 zákona o přestupcích a § 59 správního řádu z roku 2004, které hovoří nikoliv o „omluvě předem“, ale o „náležité omluvě“, resp. o „bezodkladné omluvě správnímu orgánu s uvedením důvodů“, nelze dovozovat, že tato omluva musí být nezbytně učiněna před provedením samotného úkonu správního orgánu. Právě naopak, i

omluva s určitým odůvodněným časovým odstupem po události, která bránila obviněnému z přestupku v účasti u ústního jednání (např. náhlé onemocnění, úraz, hospitalizace, upoutání na lůžko, které bránilo uvedené omluvě), může podle konkrétních okolností splňovat znaky náležité či bezodkladné omluvy správnímu orgánu.“ Je však třeba především připomenout, že žalobce doložil identické rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, které již bylo uplatněno v rámci předchozí omluvy z ústního jednání dne 19. 8. 2015, aniž by jeho obsah nasvědčoval tomu, že zdravotní stav žalobci znemožňuje pohyb, natož jakoukoliv jinou formu komunikace s prvostupňovým správním orgánem. Z toho důvodu nelze podle názoru krajského soudu považovat jeho telefonickou omluvu učiněnou krátce před konáním ústního jednání za bezodkladnou, a tedy ani náležitou ve smyslu výše citovaného ustanovení zákona a související judikatury.

Kromě včasnosti omluvy pak krajský soud ve shodě se správními orgány poukazuje na skutečnost, že ústní jednání bylo nařízeno na 12:00 hod., tedy v době, kdy měl žalobce podle rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti stanoveny vycházky. Jejich účelem je pak právě umožnit osobě v pracovní neschopnosti, aby si i přes své zdravotní komplikace, nejsou-li natolik závažné, mohla obstarat své potřeby a jiné veřejnoprávní záležitosti, mezi které nepochybně patří také účast na ústním jednání ve věci obvinění ze spáchání přestupku. V tomto ohledu poté nelze přisvědčit argumentaci žalobce, že prvostupňový správní orgán měl při stanovení termínu ústního jednání aktivně zjišťovat časová spojení městské hromadné dopravy, neboť je primárně záležitostí obviněného z přestupku, aby si dopravu na ústní jednání s předstihem zajistil, popř. požádal zavčas o jeho přeložení. Stejně tak se krajský soud neztotožňuje s názorem žalobce, že jej měl prvostupňový správní orgán vyzvat k doložení dalších podkladů o jeho zdravotním stavu či dokonce kontaktovat ošetřujícího lékaře, neboť aktivita a důkazní břemeno leží v tomto ohledu výhradně na straně obviněného z přestupku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2017, č. j. 3 As 14/2016 – 29).

Pokud se dále žalobce odvolával na své legitimní očekávání ohledně přeložení termínu ústního jednání proto, že v rámci své telefonické omluvy dne 21. 9. 2015 vyslovil úvahy o možném zmocnění jiné osoby, nejedná se dle názoru krajského soudu ani v tomto případě o relevantní argumentaci. Nejenže žalobce nepostavil najisto, zda se v řízení nechá zastoupit či nikoliv, ale navíc se z jeho strany jednalo o opakovanou omluvu z jednání, v jehož dosavadním průběhu mu ve zmocnění jiné osoby k zastupování nic nebránilo. Krajský soud tedy uzavírá, že omluva z ústního jednání dne 23. 9. 2015 nebyla náležitá, neboť byla učiněna opožděně a bez důležitého důvodu, neboť žalobce sice byl v rozhodné době v dočasné pracovní neschopnosti, ale ústní jednání se prokazatelně konalo během doby lékařem stanovených vycházek. Prvostupňový správní orgán tak postupoval zcela v souladu se zákonem, jestliže opakované žádosti žalobce nevyhověl a ústní jednání provedl v jeho nepřítomnosti.

Další námitkou pak žalobce brojil proti nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu věci a porušení zásady materiální pravdy v přestupkovém řízení spočívající v tom, že prvostupňový správní orgán nevyslechl všechny zasahující policisty. Krajský soud předně připomíná, že žalobce byl prvostupňovým rozhodnutím shledán vinným ze spáchání dvou přestupků, které sice byly projednány ve společném řízení, ale k jejich spáchání došlo za jiných časových a místních podmínek. Podstata žalobní námitky spočívá v tom, že v rámci ústního jednání dne 23. 9. 2015 byly vyslechnuty pouze dvě policistky, přičemž každá z nich byla svědkem pouze jednoho z přestupků, které byly žalobci kladeny za vinu, aniž

by příslušný správní orgán považoval za nezbytné vyslechnout také ostatní policisty, kteří byli spáchání a projednání přestupků na místě přítomni. Co se týče prvního z uvedených přestupků ze dne 17. 3. 2015, tedy nerespektování za jízdy motorovým vozidlem červeného signálu „Stůj!“ na křižovatce řízené světelnými signály, ten považoval prvostupňový správní orgán za dostatečně prokázaný zejména s ohledem na pořízený videozáznam, fotodokumentaci vozidla žalobce a svědeckou výpověď policistky Ž.. Krajský soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Předně je třeba vycházet ze skutečnosti, že spáchání přestupku bylo zřetelně zachyceno videozáznamem z policejního vozidla, přičemž lze při konfrontaci tohoto záznamu s pořízenou fotodokumentací na místě silniční kontroly dospět k závěru, že bylo z hlediska velikosti, tvaru a barvy (včetně polepu na zadním skle) zdokumentováno stejné vozidlo. Současně je z obsahu videozáznamu patrné, že policisté započali bezprostředně po spáchání přestupku se sledováním vozidla, a to při použití majáku, aniž by se na záznamu nacházela jiná projíždějící vozidla.

Pokud se jedná o svědeckou výpověď policistky Ž., ta podrobně popsala skutkový stav tak, jak je zachycen ve strojově i ručně psaném oznámení přestupku. Současně k dotazům správního orgánu uvedla, že výhledu nebránila žádná překážka, žalobce bezpochyby projel křižovatkou na červený světelný signál „Stůj!“, za jeho vozidlem nejela v rozhodnou dobu žádná další vozidla a hustota provozu byla slabá. K tomu policistka Ž. doplnila, že měla vozidlo žalobce neustále na dohled. Na základě výše uvedeného se krajský soud domnívá, že bylo spáchání daného přestupku žalobci bez důvodných pochybností prokázáno, neboť nebyl skutkový stav zjištěn pouze na základě svědectví zasahující policistky, která vystupovala při projednání přestupku jako úřední osoba, jejíž věrohodnost a nestrannost je z povahy věci presumována (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114), ale také na základě videozáznamu, fotodokumentace a dalších listin založených ve spisu, které dohromady tvoří uzavřený a logicky provázaný důkazní řetězec. Krajský soud připouští, že prvostupňový správní orgán mohl přistoupit k výsledku také druhého ze zasahujících policistů, čímž by skutková zjištění ještě posílil. Na druhou stranu je nutné připomenout, že správní orgány považovaly skutkový stav za zjištěný bez důvodných pochybností, což v odůvodnění prvostupňového a napadeného rozhodnutí vyčerpávajícím způsobem zdůvodnily.

Na tom nemůže dle názoru krajského soudu nic změnit ani související námitka žalobce, že jsou dány pochybnosti ohledně místa, kde došlo k zastavení vozidla po projetí křižovatkou na červený signál „Stůj“ dne 17. 3. 2015, a to ve vztahu ke zpochybnění tvrzení policistky nstržm. Ž., že je měla neustále na dohled. Krajský soud v tomto ohledu připomíná, že ve vztahu k posouzení viny žalobce za daný přestupek je rozhodné, zda bylo dostatečně prokázáno jeho jednání spočívající v nerespektování červeného světelného signálu „Stůj!“, tedy nikoliv přesné stanovení místa, kde mělo dojít k následnému zastavení vozidla. Co se týče naznačované možnosti záměny, ta byla dle názoru krajského soudu dostatečně vyloučena již uvedeným srovnáním videozáznamu a pořízené fotodokumentace, svědeckou výpovědí zasahující policistky a listinami založenými ve spisu. Další dokazování by tak v tomto ohledu nebylo způsobitelné přispět k objasnění stavu věci.

Obdobným způsobem pak žalobce namítal nedostatečné zjištění skutkového stavu také ve vztahu k druhému přestupku ze dne 24. 3. 2015, spočívajícího v tom, že se měl jako řidič motorového vozidla v rozporu se zákonem otáčet a couvat v prostoru křižovatkou s řízeným provozem. V tomto ohledu vycházely správní orgány zejména ze svědecké

výpovědi policistky nstržm. Z., která v souladu s oznámením přestupku jednání žalobce podrobným způsobem popsala a z fotodokumentace jeho vozidla, která byla při silniční kontrole pořízena. Krajský soud k tomu uvádí, že nelze ani v tomto případě automaticky považovat odmítnutí provedení navrženého důkazu výsledkem druhého policisty za porušení zásady materiální pravdy, neboť dle ust. § 3 ve spojení s ust. § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), není správní orgán návrhy účastníků řízení vázán, pakliže není provedení důkazu nezbytné pro zjištění stavu věci. Pokud se jedná o svědeckou výpověď policistky nstržm. Z., je třeba na ni nahlížet jako na výpověď úřední osoby, a proto ji nelze podle krajského soudu považovat za nevěrohodnou pouze proto, že se v ní uvedený popis skutkového děje jeví žalobci jako nelogický. Je totiž nutné přisvědčit argumentaci žalovaného, že osoba dopouštějící se přestupku v silničním provozu může mnohdy jednat pod vlivem aktuálních časových a místních okolností (změna světelné signalizace, protijedoucí či dojíždějící vozidla apod.) na první pohled nelogickým způsobem, a to například nadbytečným jízdním manévrem, jako tomu mělo být v projednávaném případě.

Pokud navíc žalobce namítá, že vozovka byla v rozhodném místě dostatečně široká, takže se mohl otočit do protisměru a pokračovat v jízdě rovněž bez couvání, nic to nemění na skutečnosti, že by rovněž toto jednání naplnilo skutkovou podstatu přestupku, který je žalobci kladen za vinu. Bez ohledu na tuto skutečnost se krajský soud ztotožňuje s názorem správních orgánů, že policistka Z. podrobně a v souladu s obsahem spisu (oznámením přestupku a pořízenou fotodokumentací) popsala jednání žalobce a průběh silniční kontroly, přičemž výslovně vyloučila, že by jej ztratila z dohledu. Její věrohodnost a nestrannost poté nebyla žalobcem až na nepodložená tvrzení nijak přesvědčivě zpochybněna. Přestože tedy správní orgán nevyslechl druhého ze zasahujících policistů a na místě nebyl kromě fotodokumentace stojícího vozidla žalobce pořízen s ohledem na povahu přestupku žádný videozáznam o průběhu přestupkového jednání, považuje krajský soud skutkový stav za dostatečně zjištěný a svědčící o tom, že se žalobce uvedeného přestupku dopustil.

Poslední žalobní námitka pak směřovala proti právní kvalifikaci skutkového děje druhého přestupku tak, jak byl popsán žalobcem, který se měl se svým vozidlem otáčet nejméně až 10 metrů za hranicí křižovatky, pročez nedošlo k ohrožení bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, a tedy ani k porušení zákonem stanovené povinnosti řidiče. Krajský soud předně uvádí, že argumentace a právní kvalifikace žalovaného ve vztahu k výše uvedené verzi skutkového stavu byla v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí a vyjádření k žalobě vymezena pouze obiter dictum, neboť správní orgány považovaly v kontextu obsahu spisové dokumentace za rozhodnou svědeckou výpověď policistky nstržm. Z., která vypověděla, že se žalobce svým vozidlem otáčel přímo v křižovatce, nikoliv až 10 metrů za ní. S ohledem na skutečnost, že námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu již krajský soud výše posoudil jako nedůvodnou, není podle jeho názoru nezbytné zabývat se v projednávané věci právní otázkou, zda lze jednání spočívající v otáčení se ve vzdálenosti 10 metrů za hranicí křižovatky považovat za porušení povinnosti řidiče ve smyslu ust. § 24 odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu, který stanovuje, že *„Řidič nesmí otáčet a couvat na křižovatce s řízeným provozem a v její těsné blízkosti.“*

Stejně jako správní orgány také krajský soud pouze obiter dictum uvádí, že záměrem zákonodárce při stanovení zákazu otáčení a couvání nejen v křižovatce s řízeným

provozem, ale také v její těsné blízkosti, bylo nepochybně reflektovat realitu silničního provozu a potřebu zajištění jeho bezpečnosti a plynulosti. Je totiž logické, že křižovatka s řízeným provozem je určitou spojnici více pozemních komunikací s odlišným směrem jízdy, přes kterou se mohou vozidla s ohledem na řízení provozu světelnou signalizací pohybovat až nejvyšší dovolenou rychlostí. Přestože tedy není pojem „těsná blízkost“ zákonem přesně definován, lze pod něj podle názoru krajského soudu s ohledem na konkrétní okolnosti případu, jako je umístění a velikost křižovatky, hustota provozu, počet sbíhajících se pozemních komunikací a potenciální rychlost jedoucích vozidel (popř. jejich brzdná dráha), subsumovat rovněž porušení stanoveného zákazu v 10 metrové vzdálenosti. Výklad pojmu „v těsné blízkosti“ zaujatý v této otázce žalovaným považuje krajský soud za zcela racionální a přesvědčivý.

S ohledem na shora uvedené důvody bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. března 2018

v.r.

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D.,

samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.